

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 778

гр. Бургас, 16.03.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева
Кристиян Ант. Попов

като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно частно
гражданско дело № 20232100500399 по описа за 2023 година

Производството е по чл.274, ал.1, т.1 ГПК.

Постъпила е частна жалба от Р. В. К. – ответник по делото, чрез процесуален представител адв. Начков, срещу Определение №69/31.01.23г., постановено от Районен съд Карнобат по гр.д.№593/2022г. по описа на същия съд, в частта с което е прекратено производството по делото по предявения инцидентен установителен иск (ИУИ), предявен от Р. В. К., с който се претендира да бъде прието за установено спрямо Е. Х. Я., че постановлението за възлагане, издадено по изп. дело № 20138030400972 по описа на ЧСИ Таня Маджарова е нищожно поради невъзможен предмет и е върната исковата молба по инцидентния установителен иск, на основание чл.129, ал.3 от ГПК.

Жалбоподателят моли въззивния съд да отмени определението и да върне делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Ответникът по частната жалба и ответник по инцидентния установителен иск Е. Х. Я. — А. представя отговор на частната жалба, с който оспорва нейната основателност. Според ответницата, дадените от първоинстанционният съдебен състав указания по инцидентния установителен иск не са били изпълнени от ищците. Въззивният съд е върнал на първоинстанционния съдебен състав делото за продължаване на съдопроизводствените действия по депозирания инцидентен установителен иск, като е указал на ищците по този иск да съобразят вида на търсената с него защита на иска и изложеното в обстоятелствената му част. Според ответницата, КРС изрично е указал на ищцата Р. К., че така описаното нейно накърнено право на собственост не може да бъде защитено чрез искането за прогласяване на нищожност на постановлението за възлагане, поради липса на твърдяни легитимни основания за нищожност на акта на съдебния изпълнител. Въпреки това тя е продължила да настоява, че постановлението за възлагане е нищожно, тъй като е продаден чужд имот.

С позоваване на Решение №92/18.08.2010 г. на ВКС по т. д. №645/2009г., според което извън основанията, предвидени в чл.384, ал.3 ГПК (отм.); проведена публична продажба не може да бъде атакувана по исков ред, страната обосновава тезата си, че поведението на частната жалбоподателка представлява злоупотреба с право, а не защита на нарушени права.

Бургаският окръжен съд, като взе пред вид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред Районен съд Карнобат е предявен иск за делба от Е. Х. Я. – А., срещу Р. В. К. и Т. К. К., на недвижими имоти: 88.96 кв.м. идеални части, равняващи се на 22.87 %

идеални части от имот №0.2030, находящ се в гр. Карнобат, за който е образуван УПИ I, в квартал № 129 по ЗРП на гр. Карнобат, с площ съгласно скица от 389 кв.м., а съгласно акт за собственост 380 кв.м., отреден за жилищно застрояване, ведно с 121.67 кв.м. идеални части равняващи се на 22.87 % идеални части от изградената в имота масивна жилищна сграда, с РЗП 532 кв.м., състояща се от: сутерен етаж със застроена площ от 47.00 кв.м.; партер със застроена площ 175 кв.м.; втори жилищен етаж със застроена площ от 155 кв.м. и подпокривно пространство със ЗП от 155 кв.м., ведно с 22.87 % идеални части от общите части на сградата и 22.87 % идеални части от монтираната в сутерена котелна инсталация и бойлер, свързаните с нея слънчеви батерии монтирани на покрива, изпълнената тръбна мрежа и панелни радиатори, който имот е придобит чрез публична продажба по изп.д. №972/13г. по описа на ЧСИ Т.Маджарова, за което е издадено Постановление за възлагане.

Ответниците Р. и Т. К. са депозирали в срок отговор на исковата молба. Заявили са следните възражения: ищцата не е придобила имотите на годно правно основание, тъй като те съставлявали еднолична собственост на Р. В. К., съгласно Брачен договор от 24.04.2015 г., сключен между ответниците, с нотариална заверка на подписите и съдържанието; Заявяват, че Постановлението за възлагане, от което ищцата черпи права е нищожно - . Последното не съдържало и дата на издаване. На основание чл. 212 от ГПК са предявявали инцидентен установителен иск против ищцата Е. А., за приемане за установено, че постановлението за възлагане е нищожно и за обезсилването му.

С Определение №594/23.09.22г., първоинстанционният съд е намерил, че предявеният инцидентен установителен иск е нередовен. Според съда, доколкото процесуалният закон не регламентира основания за нищожност на постановлението за възлагане, по аналогия с основанията за нищожност на съдебното решение, следва да са налице толкова тежки пороци, които да водят до неговата неизпълнимост, евентуално неразбираемост, например липса на правоспособност на ЧСИ; липса на компетентност (ако ЧСИ е действал извън неговия съдебен район), липса на подведомственост, ако не е изготвено в писмена форма или е неразбираемо дори и чрез тълкуване. Според съда, съгл. чл. 496, ал. 3, изр. 1 от ГПК, ако възлагането не бъде обжалвано, действителността на продажбата може да бъде оспорвана по исков ред на две лимитативно изброени основания - само при нарушаване на чл. 490 и при невнасяне на цената, както и при участие на лицата, посочени в чл. 185 от ЗЗД. Според съда, ищите по инцидентния установителен иск не са изложили съображения за наличие на горепосочените пороци на постановлението за възлагане, водещи до неговата нищожност - твърденията за недействителност се свързват с това, че Т. К. не бил собственик на процесните имоти, изнесени на публична продажба. Поради това и на основание чл.129, ал.2 от ГПК вр. с чл. 127, ал.1, т.4 и т.5 от ГПК, е оставил исковата молба без движение и е указал на ищите да отстранят противоречието между обстоятелствената част и петитума на иска си.

На 14.10.22г. е постъпила молба – уточнение. С уточнителната си молба ответниците отново са посочили, че имотът, предмет на постановлението за възлагане, не принадлежал на длъжника по изпълнителното дело, а на съпругата му. Не е внесена и държавна такса.

С протоколно определение №397/25.10.22г., съдът е намерил, че указанията за отстраняване нередовностите на исковата молба не са били изпълнени в срок. Според съда, в Определение №594 от 23.09.2022 г. подробно е изложил основанията за нищожност на постановление за възлагане, както и основанията за нищожност на самата публична продажба. Счел е, че е дал възможност на ответниците да подведат фактическите си твърдения по процесния случай под някое от тези основания, които са от естество да съответстват на претенция за прогласяване на нищожността на постановление за възлагане, т.к. е необходимо да има съответствие между обстоятелствената част и петитум, в противен случай липсва предмет на делото и съдът не може да постанови допустимо решение. Според съда, в дадения на ищите едноседмичен срок, продължен с още една седмица по тяхно искане, не е постъпила молба, с която указанията да са изпълнени. Поради това е намерил, че поведението на ищеца, изразяващо се в неизпълнение на съдебните указания, съставлява основание за прекратяване на производството по делото и е прекратил същото.

Определението на КРС е било обжалвано. С Определение №3087/18.12.22г. по ВЧГД №1952/22г., Бургаският окръжен съд го е отменил. Според въззивната инстанция съдът не е дал конкретни разяснения на страната в какво точно се състои посоченото противоречие между двете части на иска и какво точно процесуално действие да предприемат подалите го К., за да го преодолеят. Според въззивния съд, ищите са

предупредени, че при неотстраняване на нередовността в срок и в цялост, ИУИ няма да бъде приет за съвместно разглеждане, но не и че исковата молба, която го обективира ще бъде върната като нередовна.

Съобразно указанията на БОС, с протоколно определение №16/17.01.23г., КРС е оставил исковата молба без движение. Като е изходил от твърденията на ишците, че процесният имот е еднолична собственост на ищцата Р. В. К., поради сключен брачен договор, че съпругът ѝ Т. К. - длъжник по изп. дело №20138030400972 по описа на ЧСИ Таня Маджарова, не имал права върху имота, предмет на публична продажба, които са възложени на първоначалната ищца Я. – А. и тя не е могла да ги придобие, съдът е указал на ищцата Р. К., че така описаното нейно накърнено право на собственост, не може да бъде защитено чрез искането за прогласяване на нищожност на постановлението за възлагане. Указал е, че ишците не са изложили легитимни основания за нищожност на Постановлението за възлагане, съобразно Определение №594 от 23.09.2022 г. Съдът е указал на ищцата К., че тя излага обстоятелства, присъщи на петиторна претенция за защита на вещните ѝ права върху процесния имот, а релевира петитум на установителна претенция за нищожност на постановлението за възлагане, което съставлява противоречие между обстоятелствената част и петитума на инцидентния установителен иск. На ищеца по ИУИ Т. К. е указано да обоснове правния си интерес от предявяване на установителен иск, с който се търси защита на чужди права, с оглед забраната на чл. 26, ал. 2 от ГПК. Поради това съдът е оставил без движение исковата молба на Р. В. К. и Т. К. К., като им е указал: 1. Да уточнят дали претендират да се установи, че ищцата Р. К. е едноличен собственик на целия недвижим имот, ведно с построената в него сграда, както и да формулират съответен на твърденията си петитум; 2. Да обосноват правния интерес на Т. К. от предявяване на установителна петиторна претенция за защита на чужди права – тези на съпругата му. Указал е на ишците, че ако нередовността не бъде отстранена в срок и в цялост, исковата молба ще бъде върната.

На 25.01.23г. е постъпило уточнение на исковата молба. В него ищцата по насрещния иск Р. К. е заявила, че не търси защита на нейни накърнени права, а заявява възражение от нейна страна, както и от страна на втория първоначален ответник Т. К. К. в делбено производство по реда на чл. 342 от ГПК. Според ищцата „касае се за заявен факт, според който ... Р. В. К. притежава в ЕДНОЛИЧНА СОБСТВЕНОСТ целия процесен имот ... , ведно с изградената в имота МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА ... „, съгласно брачен договор от 24.04.2015 г. , който факт изключва притежавани вещни права на собственост върху същият този имот от страна на Т. К. К.. Поради това ищцата Е. Х. Я. - А. не е придобивала права на собственост върху делбения имот, тъй като са ѝ били възложени права, съставляващи ид. части от право на собственост върху процесния имот, каквито обаче права Т. К. К. не е притежавал към момента на възлагане на определените ид. части от същия имот, извършено с Постановлението за възлагане на недвижим имот, издадено по изп. дело 20138030400972 по описа на ЧСИ Таня Маджарова, рег. №: 803, с район на действие Окръжен съд-Бургас. Поради това считат, че Постановлението за възлагане е „с НЕВЪЗМОЖЕН ПРЕДМЕТ, което квалифицира цитираното постановление за възлагане като НИЩОЖНО (по аналогия от чл. 26, ал. 2, предп. 1 от ЗЗД)!“. Намират, че поради факта, че Т. К. К., не е притежавал и не притежава права на собственост върху процесния недвижим имот, то същият дори не следва да участва като страна в делбеното производство и същото следва да бъде прекратено по отношение на него. Претендират ИУИ да се счита предявен от Р. В. К. против ищцата Е. Х. Я..

С тук обжалваното определение, първоинстанционният съд е намерил че ишците не сочат основания за нищожност на публичната продажба, разяснени с Определение №594/23.09.22г., водещи до „процесуална противоправност“ или „процесуална незаконосъобразност“ на постановлението за възлагане, а претендират, че постановлението е нищожно на основание чл. 26, ал. 2, предп. 1 от ЗЗД поради невъзможен предмет. Според съда, доколкото постановлението за възлагане не е договор, а едностранен акт на принудително изпълнение на съдебния изпълнител, влязлото в сила възлагателно постановление и публичната продажба не може да бъде развалена поради евикция или скрити недостатъци. Недопустим е иск за нищожност на публична продажба и постановление за възлагане, а според нормата на чл. 496, ал. 3 от ГПК, освен в случаите на чл. 490 от ГПК, публичната продажба не може да се атакува. Поради това е намерил, че предвид липсата на признат от закона интерес от защита по този ред, производството по предявения ИУИ с правно основание чл. 26, ал. 1, предп. първо от ЗЗД би било недопустимо. Според съда поведението на ищеца, изразяващо се в неизпълнение на съдебните указания, влече порок

на исковата молба, проявяващ се в ненадлежно сезиране на съда и обуславящ недопустимост на учреденото въз основа на нея производство, поради което същото подлежи на прекратяване. Поради това е прекратил производството по ИУИ.

В жалбата се излагат съображения, основани на отменителното определение на БОС, според което КРС не е дал конкретни указания да уточнят пред съда дали се позовават на някое от тях в контекста на твърдената недействителност на конкретното постановление, ползващо ищцата Я.. Жалбоподателката счита, че процесуално неправилно и недопустимо РС Карнобат се е позовал на свое Определение №594 от 23.09.2022 г., с което подробно били изяснени легитимните основания за нищожност на акта на ЧСИ. Счита, че при предявяване на иск, страната няма процесуално задължение да посочва правното основание на предявената искова претенция. Счита, че както с писмения си отговор, така и с допълнителна уточняваща молба е посочила всички твърдени обстоятелства по предявения ИУИ и е изпълнила изцяло дадените от съда указания.

Намира, че ако съдът счете предявеният ИУИ за процесуално недопустим, не е налице основание за прекратяване на производството в тази му част, тъй като за такъв вид недопустимост съдът не следи служебно. Производството е прекратено поради „неотстраняване на нередовности“ на предявената ИМ, които нередовности категорично не попадат в изрично посочените такива в разпоредбата на чл. 127 от ГПК.

Бургаският окръжен съд, при така установените факти намира, че обжалваното определение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното определение на осн. чл.272, вр. чл.278, ал.4 ГПК.

В допълнение следва да се каже: според нормата на чл.129 ГПК, нередовностите на исковата молба следва да бъдат отстранени в едноседмичен срок. Съдът следи служебно за съществуването на положителни и липсата на отрицателни предпоставки за упражняване на правото на иск и следва да даде на ищеца указания в тази връзка.

В настоящия случай, с посочените по-горе свои актове, първоинстанционният съд е констатирал противоречие между твърденията на ищцата по ИУИ, че е едноличен собственик на процесния делбен имот, с предявеният от нея иск за прогласяване нищожност на акта, от който ответницата черпи правото си на собственост, поради това, че е придобила правата от несобственик. Съдът е дал подробни разяснения кои са предпоставките за валидност, респ. – нищожност на постановлението за възлагане, като е посочил на ищите, че не излагат твърдения за наличието на нито една от тях. Указал е, че постановлението за възлагане като едностранен акт на принудително изпълнение на съдебния изпълнител не може да бъде атакувано по исков ред, освен в изрично посочени хипотези, каквато не е настоящата. Разяснил е на ищцата, че с така предявения иск не може да защити твърдяното от нея право на собственост и е дал указания „Да уточнят дали претендират да се установи, че ищцата Р. К. е едноличен собственик на целия недвижим имот, ведно с построената в него сграда, както и да формулират съответен на твърденията си петитум“. За пълнота на изложението следва да се каже, че продажбата на чужди права не води до нищожност на сделката или акта, с който е извършено разпореждането. Поради това съдът е изискал от страната да заяви, дали претендира установяване на нейното право на собственост, поради това че ищцата по иска за делба не е могла валидно да го придобие от несобственик.

Независимо от указанията, ищцата е продължила да настоява, че не претендира защита на свои права, а претендира прогласяване нищожността на постановлението за възлагане, поради това, че имотът, който е изнесен на публична продажба и за който е издадено постановлението не е бил собственост на длъжника Т. К.. Така процесуалното поведение на ищцата по насрещния иск не е довело до отстраняване на нередовностите на исковата молба, за които на страната са били дадени подробни указания, поради което правилно и законосъобразно съдът е прекратил производството по този иск.

При тези данни, настоящата инстанция намира, че прекратяването на производството по делото е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

В полза на ответника по ИУИ следва да се присъдят съдебно – деловодни разноски, в размер на 400.00 лева – адвокатско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №69/31.01.23г., постановено от Районен съд Карнобат по гр.д.№593/2022г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Р. В. К. ЕГН ***** с адрес ***, ДА ЗАПЛАТИ на Е. Х. Я. –А., ЕГН ***** с адрес ***, сума, в размер на 400.00 лева – съдебно – деловодни разноси.

Настоящото определение подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен касационен съд, в едноседмичен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____